

ОСНОВНА ПРАВА У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ НЕМАЧКОЈ

Трећег октобра 1990. године пет источнонемачких покрајина изјаснило се о уједињењу са Савезном Републиком Немачком, а на заједничкој седници парламента обеју држава посланици су се изјаснили о томе да на читавој територији Немачке, под службеним називом СР Немачка, важе Устав, закони и подзаконски акти који су до уједињења важили на територији *ex* Западне Немачке. Правни систем Демократске Републике Немачке престао је да постоји и фактички и формално. Тако је и третман основних права грађана легислативно изједначен у свим чланицама савеза, о чему се само до пре годину дана размишљало без већег степена извесности.

1. Правно дејство основних права

Категорија основних права уведена је у многе уставе савремених држава. У СР Немачкој посебност је у томе да су основна права, таксативно наведена у посебном одељку Устава (Основног закона из 1949), уређена као непосредно важеће право, те су, према томе, сви нивои државне власти везани одредбама о основним правима (члан 1, одељак 3; члан 20, одељак 3. Устава). Осим тога, важење основних права осигурано је тако да она ни у ком случају не могу бити изостављена из уставног текста (члан 79, одељак 3. Устава), а уколико су ограничења основних права уопште и дозвољена, сама права никако у целости не могу бити укинута (члан 19, одељак 2. Устава); али је њихово важење осигурано и тиме што би свака повреда основних права била третирана као повреда устава, о чему је надлежан да одлучује Уставни суд СР Немачке. СР

